

Kepa, 2139 m

☞ Vladimir Habjan

Kepa (Mittagskogel), dvatisočak zahodnega dela in tretji najvišji vrh Karavank, je mejna gora med Slovenijo in Avstrijo. Njena značilna piramidasta oblika je vidna že od daleč, še posebno drzno podoba kaže na koroško stran. Z vrha so prekrasni pogledi na Julijce, ki jih imamo pred seboj kot na dlani. Pristopi na vrh s slovenske strani so dolgi in naporni, vmes pa ni nobene planinske koče. Z avstrijske strani je vzpon lažji, na poti pa imamo dve koči. S slovenske strani

vodita na vrh le dve markirani poti, z avstrijske pa jih je več. Z obeh strani vodita na vrh zelo zanimiva brezpotna pristopa.

Koče: Bertahütte, 1567 m. Stoji na severni strani Kepe, na planini Borovščici. Do tam po gozdnih cestah, ki so za promet zaprte (zaporica na pol poti) ali po markiranih poteh št. 680, 603, 603A (13), 679 (glej avstrijski zemljevid).

Koča nad Arihovo pečjo (Slovenska koča), 1084 m. Stoji prav tako na severni strani Kepe, na Bleščeči planini. Tja se pride po gozdnih cestah, ki so za promet zaprte, ali po markiranih št. 603, 679, po poti iz Kopanka (brez številke) ali iz Malence (brez številke, glej avstrijski zemljevid).

Dostopi: Iz Dovjega skozi dolino Mlinca. Po gozdni cesti ali markirani poti nad vasjo v dolino Mlinca do konca ceste (1065 m). Mimo planine Mlinca skozi gozd in mimo lovske ko-

če ter pod Visokim Kurjekom na križpotju na levo na mejni greben. Po njem čez Gubno, zahtevno škrbino in Dovško Malo Kepo na vrh. 4-5 ur, zahtevna označena pot.

Skozi Belco. Iz vasi Belca po gozdni cesti ali markirani poti v prijetno dolino in sotesko Belca ter po njej do višine pribl. 1000 m (zaporica, po cesti se da še naprej do planine Jepca). Od tam mimo malega bivaka za dve osebi (v bližini je nekoč stala koča Annahütte) na greben in čez Koroško Malo Kepo na vrh. 4-5 ur, zahtevna označena pot.

Čez Kurjeke. Z Dovjega do kmetije Sedučnik in po kolovozih ter stezicah med Planico in Borovjem do sedla Šija (tja se da priti tudi iz doline Belca mimo planine Belca ob potoku Jerca). Naprej po lovski poti na Kurjeke in pod njimi na desno, proti glavnemu grebenu, nanj po brezpotju. 4-5 ur, zahtevno brezpotje.

Od Bertahütte po označeni poti. Do koče je

več poti (glej vodnike in zemljevide). Ob markacijah 680 čez melišča in v dolinico ter po njej na greben in vrh. 2 uri, zahtevno, še vedno pa je to najlažja pot.

Iz Ovčene. Ob markacijah 681A in 682 na Jepco in glavni greben ter enako kot po poti skozi Belco. 3 ure, zahtevno.

Iz Podrožce. Po gozdni cesti skozi Medji dol in po dolini Rdečica na sedlo Mlinca, od tam pod Visokim Kurjekom (po slovenskem ozemlju), nadaljevanje pa je enako poti skozi Mlinco. Zahtevno, 4-5 ur.

Po severovzhodnem grebenu. Po eni izmed mnogih poti do koč Bertahütte. S ceste po rahlo vidni stezici pod najzahtevnejši skalni del (alpinistični klini za varovanje, izpostavljeno plezanje II. stopnje), čezenj in po lažjem brezpotnem svetu do vrha. Zelo zahtev-

no, 2 uri do 2 in pol. Pozor! Pot je na starejših zemljevidih Julijske Alpe, vzhodni del označena kot markirana, vendar v resnici ni (so pa na poti »domače« oznake, ki olajšajo orientacijo).

Vodniki: Stanko Klinar: Karavanke (Planinska založba)

Andrej Stritar: 111 izletov po slovenskih gorah (Sidarta)

Vladimir Habjan: Manj znane poti po slovenskih gorah (Sidarta)

Ingrid Pilz: Čudoviti svet Karavank in Kamniško-Savinjskih Alp, Mladinska knjiga

Zemljevidi: Kranjska Gora, 1 : 30.000 (LTO Kranjska Gora), Julijske Alpe, vzhodni del, 1 : 50.000 (PZS), Carnica Region, Rosental, Klagenfurt, 233, 1 : 40.000 (Freytag & Berndt). ●

bo obolelo žival izločil, da bo poginila na samem. Bolezen se prenaša z živali na žival, pa tudi z živali na človeka, zato lovci ob srečanju z domnevno okuženo živaljo upoštevajo ustrezne varnostne ukrepe, da bi preprečili morebitno okužbo. Za bolno žival ni druge rešitve kot odstrel. Še posebno kruto je takrat, ko zbolí samica z mladičem; tudi če ta ostane zdrav, pogine, ker je premajhen, da bi preživel sam ... Tako mi je razlagal simpatični možak. Izginulo truplo je po vsej verjetnosti odstranil njegov stanovski kolega iz sosednje lovske družine. Zgodilo pa se je že, da je mimoidoči izkoristil priložnost in barbarsko odrezal glavo za trofejo, truplo pa pustil ležati tam ... v posmeh sebi in človeški rasi, ki jo zastopa.

»Zahrbtni« napad

Lovec se je počasi poslovil in me pustil samo z mojimi mislimi; o naši (ne)civiliziranosti, o etiki, ki nam je v otroštvu bolj ali manj privzgojena – kot odrasli jo imamo ali pa tudi ne. Do kakšnega sklepa se nisem prikopala, preveč me je grabila lakota in ob misli na mamino potico v nahrbtniku so se mi pocedile sline. Uživaško sem se naslonila nazaj na skalo in zagrizla v zajeten kos. Končno je napočil čas počitka. Pod

mano šumeča Belca, nad mano toplo sonce, vse naokoli ljubi mir, nikjer nikogar, ja, pa dve pasji mrcini tamle na ovinku ... Tečeta proti meni kot za stavo, že sta ob meni in s svojima velikanskima pasjima glavama rineta k mojim rokam. Pa ne, da bi se želela pocrklati, požeruha sta se hotela polastiti mamine potice!! Ne, to pa ne! Umikala sem se jima na levo in na desno, mrcini pa s slinastima gobcema za menoj. Da bi vstala, ni bilo misliti, priljudni, kot sta bili, bi s sprednjima tacama planili name, še v kanjon se lahko zvalimo ... In kje, za vraga, hodi njun gospodar?? Kot da bi me uslišal, se je pojavil zakonski par in ju s težavo odtrgal proč. Gospa se je opravičevala, ker ju ni imela na vrvi, saj (tako kot jaz) na poti ni pričakovala žive duše, gospodu pa so se zasvetile oči ob pogledu na mojo malico ... »Lej no, potico imaš?« me je nagovoril, kot da se že dolga leta pozna. Jaz pa ogorčena, da sem se kar tresla, nisem našla besed. »Kakršen gospodar, takšen pes,« bi mu najraje zabrusila, a sem ga le strupeno pogledala. Končno sta se odmajala naprej, meni pa je bilo za tisti dan dovolj prigod. Spravila sem stvari v nahrbtnik in se odpravila proti avtu. Doma sem pri preoblačenju v svežo trenirko ugotovila, da le še eno stvar bolj »sovražim« kot skakajoče pasje mrcine ... to, da vsa oblačila smrdijo po njih! ●